

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه
۱۲ اگست ۲۰۲۱

یونس نگاه

محافظه کاری نتیجه نمی‌دهد

برد طالب این است که در درون حکومت و در دل و دماغ مخالفان خود ریشه دارد. مخالفان طالب از ترس یا فریبکاری درین سال‌ها در ارگ، سپیدار و هرجائی که قدرت و پول بود، می‌کوشیدند طالب و جهادی نمائی کنند. غنی برای طالب‌تر و جهادی‌تر جلوه دادن خود و اداره‌اش انرژی بسیاری مصرف کرد، درحالی که طالبان هرگز تن به دمکرات جلوه دادن ندادند و استوار بر زشتی دمکراسی و درستی امارت تأکید کردند.

غنی و امثالش به جای به نبرد فراخواندن اسلام سیاسی و امارتی کوشیدند خود نقاب اسلام‌گرایی و طالب‌نمائی پوشیده با ابزار فریب و دروغ قدرت را کسب و حفظ کنند. آنان به این شیوه، زمینه‌ساز گسترش نفوذ جهادی‌ها و امارتی‌ها گردیدند. غنی با برنامه‌های مسخره‌ای چون انتقال خاک از تمام ولسوالی‌های کشور به کابل برای ساختن مسجد وحدت ملی، یا خلط کردن مسجد و مکتب و ساختن مدارس مذهبی "افغانی" کوشید طالبان مسلح و جهادیان زورمند را خلع روایت کند، اما با این کارها از یکسو دمکرات‌ها و مخالفان امارت و جهادگرایی را از خود رانده منزوی ساخت، از سوی دیگر توده مردم را بیشتر به دامن تندروی مذهبی و بی‌باوری به دمکراسی کشاند.

غنی می‌گفت کارهای ناتمام امان‌الله خان را تمام می‌کند. شاید او تصور می‌کرد چون امان الله را بی‌توجهی به خواسته‌های افشار محافظه‌کار و روحانی‌های قدرتمند، معامله‌گر و وابسته به بیگانگان به مشکل مواجه ساخت، پس راه درست آن است که روایت‌های محافظه‌کارانه و لیبرال را باهم یکجا کنیم و به جای مبارزه با جهادگرایی و طالبانیزم خود را جهادی‌تر و طالب‌تر جلوه دهیم. درحالی که این سال‌ها، زمان ایستادگی در برابر روایت طالبانی است و افغانستان به مراتب بیشتر از زمان ظاهرشاه (چه رسد به زمان امان الله خان) آماده تغییر است و اگر گروهی با صداقت

و دور از فریبکاری برای ساختن جامعه ای دمکراتیک کمر ببندد، میلیون‌ها افغان کنارشان خواهند ایستاد و صف دمکراسی‌خواهان بسیار قوی خواهد شد.

غنی و امثالش ندیدند که چگونه ده‌ها هزار نفر هر سال از پوهنتون‌ها فارغ می‌شدند، هزاران خانواده هر سال به زندگی شهری روی می‌آوردند، فرهنگ شهری چگونه در حال فتح دهات بود و میلیون‌ها کودک را خانواده‌ها به امید داکتر و انجینر و معلم شدن به مکتب می‌فرستادند تا زندگی مدنی و دمکراتیک داشته باشند و به مدارس پاکستان یا افغانستان نمی‌فرستادند تا حافظ بدویت شوند.

غنی و امثال او ندیدند که چطور هر سال تعداد آنانی که آزادی فردی را دوست دارند، رو به فزونی بود و آنانی که خواهان حفظ ارزش‌های فیودالی و پدرسالارانه بودند احساس فروپاشی می‌کردند. غنی و امثال او کنار این نسل دمکراسی‌خواه و مایل به زندگی مدنی نایستادند، بلکه به سایه ریش ملاهای پول‌خور و مولوی‌های معامله‌گر پناه برده دعا‌های لیبرالیستی خواندند!

حال که جنگ به اینجا رسیده است و دیگر فروپاشی دوران جهادگرایی و طالب‌بازی تکنوکرات‌های کوتاه‌بین حتمی است، باید تحصیل‌کردگان دموکرات و دیگر حامیان دمکراسی خطر کنند و به‌جای پوشیدن نقاب کاذب محافظه‌کاری و هراس از هیولای طالبانیزم، بایستند و خودشان باشند. روایت‌های دمکراتیک خود را با صدای بلند در میدان سیاست و مبارزه مطرح کنند، به همتایان خود جرأت و به توده‌های سرگردان فرصت بدهند تا در جبهه دمکراسی با افتخار و بیرقی بایستند و روایت‌های جهادی و طالبانی را به نبرد فراخوانند.

با طالب نمی‌توان با اسلحه زنگزده جهادی رزمید. طالب را نمی‌توان با ادبیات طالبانی شکست داد.